

יודעו לזרן-לבם ולמעללי-ידם המרשיע
לעשות, כאשר יתקו לפו הפירורים
רנשרים משולחן-אדוניהם, ולא יפלא
איטוא, כי מופר כליות לא ידעו
ומתחלקם בזהים — הרגשת-כוננים
מלכת של קופי-מצות אנשים מעולה
ו... שלוחי-רשעים.

אורם יקרה, כי גם בסדום המרי-
שעת ימצא האחד הצדיק, ועם לני
ל-זכיר הפעם את נשמת אחד המעולים,
אשר יש ושארית לו בהיגשת אנוש
המוסריח:

בהודו היולנדית חי פקיד אתר,
שחריצותו ושקידתו פתחו לפניו
רינה את שער-הקדוה, זו פשי-
אחינש נשנכה של כל הפקידים
הנו לים והקטנים משנות-דור ודור, בימי-
נעוריו פקדו אותו, כהיית ידבר מיפות-
עולם, חלומות-נבורה נועים הסרתיהם
את הדם הצעיר, אולם עד כניסו בעיר-
העבודה האדמיניסטרטיבית אשר להנמך
את מעיף-הנשרים המיפרים בכנשיהם
מעל לראשו ולחה רבי לסערת-רוח
ולכן השמיע תביעה צנועה ועניתנית
כלפי שרי-המים ואת קוררי-הסתפקותו
תלה במיעט-דמותה של החקפה: הייתי
יכול להעפיר מעל-המערה—אולם קצת-
יד הא החקפה, שאנו נתונם ועומדים
בה, לאתר שעברו וחלפו שנות 1790—
1812, שנים על שנים ינקפו עד אשר
התחוננים ישוכו לחית עלינו... כיום
נמרק בי הכל בתוך משאלת-לב לחיות
תיי-שלוח וראו שרי, אולם לשוא
נצא בהובו חלום אדילי על אחוזת-
בת זחיי-שקם במסבת משחתו השאננה,
כי היה האיש הזה בעל שאר-רוח ונפש
זכה, וביכתו מתיל אל חיל בסילם הפי-
קדית עד ריעו למצלת-סנן-מוצר בחבל
לבק אשר בנה דאי ואת את חושבי-
המקום בענפים כי רב, ואם גם קצרה
ידו מהנשיע—לא שקם חלב מזעפון,
אכן סאנשי-רעליה ומועטים היה האדם
הזה ושמו נחמיסם לתחלה בכל נוי-
האדם, הלא הוא דסיפר אשר הנדיל
שאתי — מולטאפולני, הוא לא הבין
קפאין-הנמש, שדבק בבשרים של חכי-
ריו לחפוק: היו אדמיניסטרציה קדו-
שהז — יתוב באירוניה — מה נאה ומה
יאה נהיות רחשי הלב כתובים ורתומים
בין השיטון האדומים והשתוריים, הפקיד
ההולנדי נמר כנפשו לקיים בפשטות
ובלי כל סירוש סולפל את השנועה,
שנשבע בכניסתו בעבי-הקורה של משי-
רתו הכבודה, להנן על התישבים ספני
נציל ושעבורי, והא כותבו, כאינו
אפשר לו לאדם ברעב לישין, לחיות
ולחברדר נשיבה ונתח נהיות בני-אדם
החוסם בצל-דאנתנו, קרו: הקרובים
לבשרנו, נתנים למרסם ולרנווי,
מחבר שפקיד כזה אחת דחו שיגילו
סמנו היי-שלוח ושנות-שאננים ושיסתלק
הימנו כל צל של איריליה.

וזה דברי-הפקיד: סגן-המושל האוי
לנדי שומר ימים וירחים את צעדי
השרים המקיטי, שהעמד באכזריות-חמה
כנתינו ועבדיה בני נועה, יופיפם הועיקו
משרתי השלים המוני אדם עניים מסביב
למשכנו ועבדום כסרן ללא מחיר וכלא

זכרו של פקיד הולוניארי (ק' לק')

הנני שביבאלוח האוסר כולו אהבה, — מולטאפולני

דקת ואריכה של הלניים בעלי-נפש יפה,
המשחילים ענינת-משי שורה בדופי-
כסף על ציורי הגידונים לכחית בענות-חן
ואנב חיוץ טומם, מנמם עד כרי...
סלצות.

ברם, אין הסלצות צוחות את
אלפי הפקידים הרורים בקילונות והמי-
נפנים מקלי-ניעם ומקל-חובלים ביד
אחת, אלה המשרתים העושים את רצון
שולחיהם החקופים, השקשים השכורים
בכסף, אשר שפחותיהם נוספות ומסללות
אסרות נשנכות וויסות על המצות דהאז-
רה ליכנים את העמים החשוכים לא
ראו אור בריחה המקידשת של ההרי-
בות האירוסאח, אולם לבג ספיל
לעבודת-פרך, הנעשית במחיר-כלב בידו
התושבים החלכאים ונפישם מתאוח לנכסי-
צאן-ברזל אשר סעל האדמה ולנרטי-
בראשית החבויים בכליותיה, בניד המבורך
ובאילן הנאה המעון פרייהרה, וכל סאי-
ויירם נתונים לכצע-המספר-פולין
שלחם, אכן, שליחי-מצות אלה לא

מאות בשנים עוסקת אירוסה החי-
קיפה והמיוחסת במלאכת-קודש הראויה
להתכבד: מדינותיה האזירות, שנרפת
לבולטיסיה-השררה, הורגות אהת אחת
מסגרות-חומיין וספינותיהן העמוסות
חנניש, אבק-צירפה ופלוס-פרי-חרג מפרי-
נות למרחביים ומדינות גדרכי שלום
את ארצות-הקדם והאיים הרחוקים, וראה
זה פלא: מריכך הערטומית של המדי-
נות הללו לתפסם ולהלות את עצמן
באילן גדול של שליחות הספורית ותערי-
דה תרבותית סרוסמת, להעסקף כאצטלא
שכולת קדושה ומהרה ולהבריו כלפי-
הרורות: צדקה עשתה אירוסה לחבל
וטרוחה, שפוזרה את אפיסיוססיה המי-
נים בין ניים נבערים ולמאודי-סרבי-
כאלה, כי דעה ותבינה בימינה ועושר
וכבור בשמשלהו אולם כודעת ואת
משכבה, כי ביכוש קולוניאלי סירושו
הממשי הוא מאו ומעולם: הנבחרת הני-
ציל לנכי תושבי-הארצות; שפכת דם
נקיפ הנעשית עים סעיפיי-שפה פרוקי-